1-15.034

FELIPE GONZÁLEZ I COMISSIONS OBRERES

M'ha inquietat molt que el president del govern, Felipe González, es dediqui a llançar exabruptes contra Comissions Obreres, acusant aquest sindicat gairebé de ser el principal causant de la crisi que avui coneix el nostre país. I m'ha inquietat perquè el fet que un govern amb deu milions de vots al darrere —entre ells els de la majoria dels treballadors— reaccioni davant les protestes multitudinàries d'aquests mateixos treballadors buscant bocs emissaris demostra que el govern mateix, no només és a la defensiva, sinó que no veu sortides clares a la situació.

El pitjor que podria passar és que el govern s'inventi causes artificials dels conflictes en lloc d'afrontar amb claredat les seves pròpies responsabilitats. Jo no dic pas que el govern tingui tota la culpa del que succeeix avui a Espanya, especialment pel que fa a la crisi econòmica. Dir això seria pura demagògia.

Tampoc no serveix, però, atribuir-ho tot a les causes objectives heretades o a les manipulacions d'una minoria; en aquest cas, d'un sindicat.

El govern socialista s'ha equivocat en coses importants. Per exemple, en la manera d'enfocar la reconversió industrial. Ni amb deu milions de vots al darrere es pot emprendre una reconversió industrial a la valenta com la que planteja l'equip Boyer-Solchaga. La més elemental prudència política obliga a plantejar les coses d'una altra manera quan tantes coses estan en joc i quan la primera conseqüència és deixar milers de treballadors al carrer.

Encara que es tinguin deu milions de vots al darrere cal negociar i cal convèncer. I cal retrocedir si es veu que el cost de la política empresa és massa alt. Aquest país ha sortit fa molt poc de les estructures del franquisme. Les estructures polítiques, sindicals i socials encara no són prou sòlides. I, a més a més, la transició a la democràcia s'ha fet enmig d'una crisi econòmica extraordinària, en què es fonien els efectes de la crisi internacional i els efectes de la crisi del model econòmic franquista. Per a molts treballadors, la transició a la democràcia no ha significat un augment de la seva seguretat, i aquest és un element important d'inestabilitat política i social.

El govern del PSOE no ha d'oblidar que molts dels vots que va recollir en nom del canvi demanaven precisament això, més seguretat en el present i en el futur.

Però és que, a més a més, el govern del PSOE ha mirat de fer, a cavall de la reconversió industrial, una operació delicada: assegurar l'hegemonia sindical per al seu sindicat, la UGT. Per l'experiència d'altres governs que han hagut de fer front a problemes econòmics i socials semblants, els dirigents del PSOE haurien de saber que per lluitar contra una crisi d'aquestes dimensions els és imprescindible comptar amb uns sindicats forts, representatius i units. En lloc d'això, els dirigents del PSOE s'han dedicat a marginar Comissions Obreres de les negociacions sobre la reconversió i a potenciar per tots els mitjans el protagonisme del seu sindicat.

I ara, en un moment que la conflictivitat social amenaça amb desbordar els sindicats mateixos i quan aquests fan grans esforços per oferir sortides a una situació que pot arribar a quedar bloquejada, al president del govern no se li acut res més que buscar un boc emissari, negociar ostensiblement amb la UGT i condemnar Comissions Obreres als inferns.

El fet és que les vagues i manifestacions més importants han estat convocades per Comissions Obreres i per UGT. I, tot i que en un altre sindicat pugui haver sectors irresponsables, el que és important és que augmenti el protagonisme d'ambdós sindicats i que vagin plegats. És indubtable que Comissions Obreres té en aquest moment més llibertat de moviments que una UGT dividida entre la seva vocació sindical i la seva fidelitat al govern.

Fóra suïcida, però, confondre aquesta llibertat de moviments més gran amb irresponsabilitat política, com sembla voler insinuar el president del govern. Cap govern no pot demanar a cap sindicat —ni tan sols al seu— plena corresponsabilització a canvi de res o de ben poc. Molts militants de la UGT senten segurament en les seves pròpies carns les mateixes contradiccions que els de Comissions Obreres, perquè cap no vol collocar el govern contra les cordes perquè sí ni obrir una escletxa per on pugui venir en el pròxim futur un govern de dreta.

Per la resta, si el govern no ha estat capaç de fer pesar els seus deu milions de vots per aconseguir un acord global entre la patronal i els sindicats, ¿per què s'alarma ara davant la relació d'una conflictivitat perfectament previsible?

És molt dolent buscar sistemàticament bocs emissaris, sobretot en aquest país, on els governants de la dreta han explicat sempre la història en funció de conspiracions, contubernis i agitacions malèvoles de minories marginals.

En lloc d'això, seria molt més sà, tranquil·litzador i constructiu que del govern ençà es presentés una sensació de serenitat, es busqués l'enfortiment i la unitat dels sindicats, es rectifiqués clarament en allò que calgués rectificar i s'expliquessin les coses sense embolics, tal com són. I si cal donar més temps al temps, doncs que es faci. Posats a comparar costos, el cost més alt sempre és augmentar el nombre dels sense feina.

JORDI SOLÉ TURA

LÓPEZ RAIMUNDO AMB ELS REDACTORS DEL «DIARIO DE BARCELONA»

Gregori López Raimundo va rebre una delegació de redactors del «Diario de Barcelona», que li van exposar la situació en què es troba el degà de la premsa barcelonina.

El Secretariat del Comitè Central lamenta les dificultats amb què s'enfronta el *Brusi*, que en posen en perill la continuïtat com a periòdic pluralista obert a les opinions d'esquerra i dels anomenats nous moviments socials.

El PSUC considera que els poders públics, i en primer terme el Consell Executiu de la Generalitat, haurien d'intervenir ràpidament per contribuir a l'assoliment dels següents objectius:

a) La continuïtat del «Diario de Barcelona» com a periòdic independent de qualsevol grup financer o partit polític.

b) La solució sense acomiadaments del conflicte que enfronta els redactors amb la direcció i l'administració.

c) L'establiment de condicions de treball i de vida per a tot el seu personal, d'acord amb la legislació vigent i equivalents a les que gaudeixen a d'altres diaris barcelonins.

SALARIS I POLÍTICA DE SOLIDARITAT

L'excellent article de Jordi Solé Tura aparegut a «La Vanguardia» del 29 de febrer, la traducció del qual s'inclou en aquesta pàgina de TREBALL em porta a afegir una consideració addicional al tema que tracta.

La conflictivitat social a què assistim, derivada de la discussió dels convenis collectius, es deu al tancament i a l'egoisme de la patronal, però també a l'actitud i a la política del govern.

L'any passat, representants sindicals i patronals van acordar una banda salarial que permetia augments de sous i salaris equivalents a la inflació prevista, és a dir: que permetia mantenir el poder adquisitiu dels treballadors.

Aquest resultat es va veure facilitat per l'actitud del govern, que es va negar explícitament a fixar l'augment dels sous dels funcionaris fins que sindicats i patronal establissin la banda per negociar els convenis.

Enguany, tanmateix, el govern es va avançar a decretar un augment del 6,5 per cent per als funcionaris i proclamar que el 6,5 també hauria de ser l'augment a pactar als convenis. I això malgrat que la inflació, el 1983, va arribar al 12,2 per cent i que les previsions per al 1984 —massa optimistes, com ho demostra la inflació de gener, superior a l'1 per cent— estimen un 8 per cent d'augment.

Això vol dir que, fins i tot si la inflació es limités al 8 per cent previst, el 6,5 d'augment significaria rebaixar sensiblement el poder adquisitiu dels treballadors. Els responsables de la conflictivitat sorgida a la negociació dels convenis són, doncs, els qui van prendre aquell acord.

Un govern socialista, que es va comprometre en la campanya electoral i en el discurs d'investidura del seu president a mantenir el poder adquisitiu dels salaris, no podia pas esperar que una decisió així —adoptada unilateralment, sense negociar prèviament amb els representants de les centrals sindicals i contra el criteri que aquestes exposaren públicament— fos acceptada amb satisfacció o resignadament pels treballadors.

No ha d'estranyar, doncs, el president Felipe González que la discussió dels convenis es desenvolupi en un clima de gran tensió i que els conflictes socials siguin més nombrosos que l'any passat. I és obvi que allò més enraonat per la seva part fóra reconèixer l'error comès pel govern en fixar unilateralment el 6,5 per cent i buscar una solució negociada amb totes les parts interessades, incloent-hi, és clar, la representació de CCOO. Negociar amb CCOO és una actitud més prudent i responsable que ignorar-la o denigrar-la.

D'altra banda, els treballadors comproven que són nombrosos els convenis en què s'han acordat augments superiors, per la qual cosa entenen que no hi ha cap raó perquè a ells se'ls retalli el salari real.

Les lluites i mobilitzacions a què assistim estan plenament justificades, i la seva superació només pot ser el fruit de la negociació d'una política salarial que no es proposi només de facilitar beneficis com més va més grans als empresaris perquè inverteixin si ho volen fer, com s'esdevé ara, sinó a promoure ocupació, alleujar la situació dels aturats i cercar una reactivació de la producció mitjançant una política de solidaritat.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

VAGA GENERAL AL TÈXTIL

La indústria tèxtil viu aquests dies unes jornades de lluita en defensa del conveni del ram; hi ha hagut dies de vaga i sortides al carrer; les vagues s'han esdevingut a tot l'Estat i amb especial repercussió a Catalunya, on més del 85 per cent dels treballadors tèxtils hi han participat.

El ram tèxtil és, per excel·lència, la indústria nacional de Catalunya i, malgrat els cops continus que pateix, encara hi ha avui a casa nostra més de dos-cents mil treballadors ocupats en aquest ram.

JUAN MÁRQUEZ

La situació per què travessa el tèxtil no es pot pas qualificar de bona: avui ens trobem un pla de reconversió que succeeix uns altres plans de restructuració que costen la pèrdua de milers de llocs de treball a través de dos canals:

a) Per acomiadaments individuals en cadena.

b) Per mitjà d'expedients de crisi que permeten que els empresaris tanquin les portes de les fàbriques per muntar comercials, cosa que potencia el treball clandestí i provoca un empitjorament de les condicions de treball de tots, dels qui treballen legalment en una empresa i del qui ho fan a la indústria clandestina.

En el marc d'aquestes condicions es negocia el conveni per al 1984. Des del primer moment, CCOO érem conscients de les dificultats que hi trobaríem i vam elaborar una plataforma més ajustada a la realitat del sector; en contacte amb els companys de la UGT, totes dues centrals vam coincidir a veure la necessitat de presentar a la patronal una plataforma unitària, perquè, si volem avançar en aquest conveni, les dues organitzacions hem assumit que això no es podia fer anant per separat, cosa que ens va dur a salvar les diferències i, com una sola força, el 27 de desembre del 1983 es va presentar la plataforma unitària que, entre altres punts, contemplava:

- Manteniment del poder adquisitiu dels salaris.
- Aplicació de la llei 4/83 de la jornada de quaranta hores setmanals respectant el temps de descans per a l'esmorzar.
- Modificació de l'ordenança laboral, i especialment dels seus articles més regressius, com l'article 84.
- Elaboració d'un nou nomenclàtor.
- Drets sindicals, etcètera.

És a dir, una plataforma que conté uns aspectes mínims i concrets.

Des de l'inici de les negociacions, l'actitud de la patronal va ser dura i intransigent, demostrant que estan disposats a aplicar al tèxtil les orientacions de la CEOE, i aquesta actitud en la indústria tèxtil pot tenir unes conseqüències i uns costos que no creiem que els empresaris els hagin calculat bé, car els empresaris afectats pel conveni són, en la seva majoria, petits i mitjans, que fins ara han vingut tractant directament amb els treballadors i no han seguit pas les consignes de la gran patronal; tanmateix, s'han prestat a provar l'experiència i creiem que els pot sortit molt cara.

Després de sis reunions per negociar, la patronal va decidir unilateralment trencar les negociacions del conveni, sabent que això és una clara provocació als treballadors del ram, obligant la UGT i CCOO a convocar unes jornades de lluita en defensa del conveni i una vaga per als dies 22, 23 i 29 de febrer i 1, 7 i 8 de març.

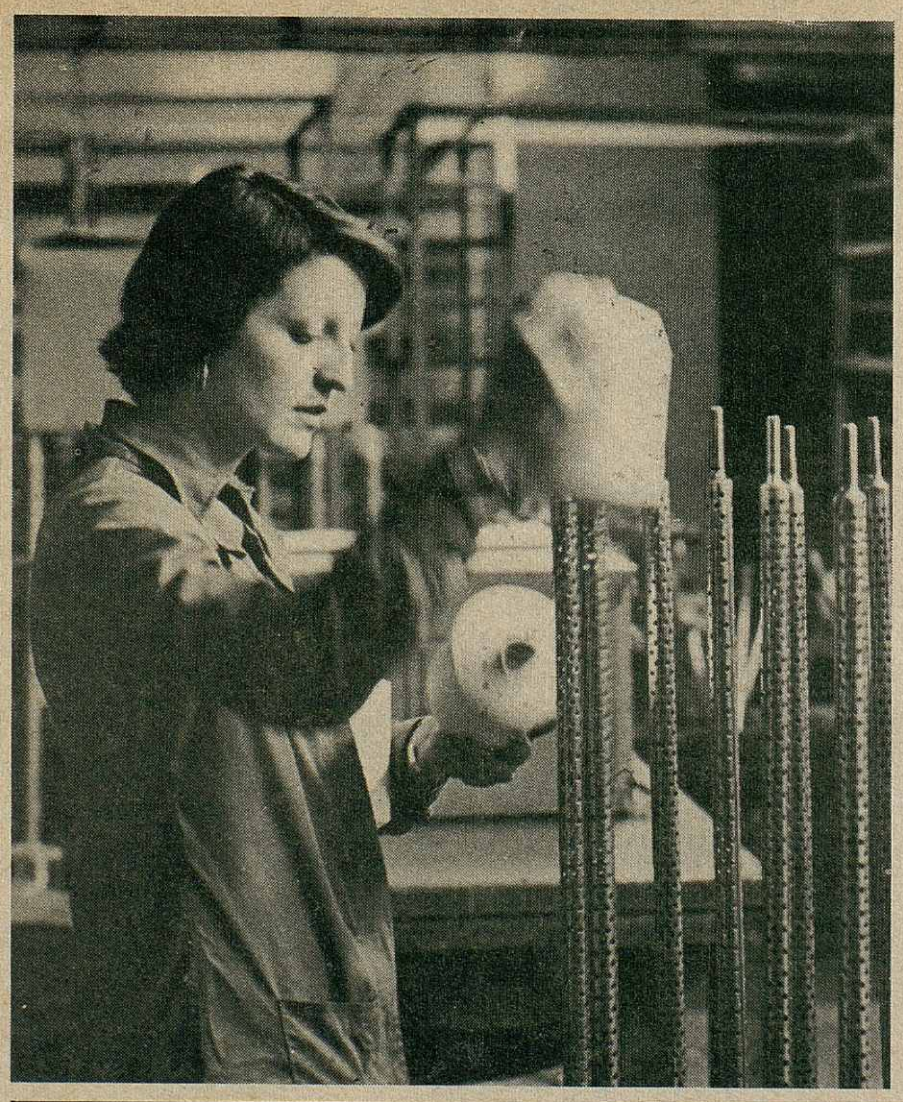
Feia anys que els sindicats no convocàvem una vaga pel conveni del ram. Hi ha treballadors que no han participat abans en altres vagues.

Els altres anys, els acords generals havien facilitat la negociació del conveni, però la realitat del 1984 és una altra i, darrere una anàlisi de la situació, els sindicats entenem que, malgrat la situació, no hi ha cap altre camí que la lluita.

La participació obrera en les vagues ha depassat totes les previsions, car desenes de milers de treballadors han aturat les seves màquines per sumar-se a la defensa del seu conveni, cosa que demostra que els tèxtils han assumit la defensa del conveni com una tasca vital del moment, car la patronal vol aprofitar la psicosi de la crisi per beneficiar-se'n i arrabassar als treballadors unes millores que s'han tingut al tèxtil des de fa molts anys, com el temps de descans per a l'esmorzar.

La participació en la vaga ha estat multitudinària: l'atur ha estat pràcticament total al Garraf, al Vallès Occidental, al Maresme, a l'Anoia, a Barcelona, al Baix Llobregat, etcètera. Les vagues no han estat passives sinó actives: no només s'han aturat les màquines, sinó que s'ha sortit al carrer en manifestacions on s'ha pogut apreciar una alta participació de les dones, i especialment de la joventut, que participava per primer cop en una vaga del ram.

Avui podem dir que la valoració que fem de la vaga és positiva, i això gràcies al grau de consciència de la majoria dels treballadors tèxtils i per la unitat que hi ha hagut a la convocatòria. CCOO i UGT hem estat conscients des del primer moment de la importància de la unitat, i l'hem situada per sobre de qualsevol tipus de divergència, cosa que ha donat els seus fruits, ja que el resultat de la lluita no ha estat la suma de les dues forces, sinó que aquestes s'han multiplicat en actuar plegades. Els tèxtils som conscients que si la patronal assoleix els seus objectius marcaran un camí i un precedent que pot presentar seriosos problemes en el futur; però a la duresa de la patronal contraposem la fermesa dels treballadors i la unitat dels sindicats, el màxim exponent de la qual ha estat la celebració de l'assemblea conjunta de tots els delegats de Catalunya el dia 5 de març del 1984 per preparar les accions que cal fer aconseguir el conveni tèxtil per al 1984.

ÉS IMPOSSIBLE QUE ES COMPLEIXI L'AUGMENT DEL 8 % PER AL 1984

En una nota del Secretariat del Comitè Central del PSUC, aquest considera que «*la pujada de l'1,4 % de l'índex de preus al consum durant el passat més de gener posa de manifest la pràctica impossibilitat que es compleixi l'augment del 8 % total previst pel govern per a l'any 1984.*»

El Secretariat del Comitè Central afegeix que «*aquesta previsió, que és la base del govern mateix i de la patronal per a la negociació dels convenis col·lectius, si no es corregia ocasionarà una pèrdua sensible del poder adquisitiu dels sous.*

»*L'augment de l'1,4 % en l'índex del preus de gener és tant més greu si tenim en compte que els grups de productes de gran consum popular, que han pujat més, han estat l'alimentació, el 2,1%, i transports, l'1,9%.*

»*Aquesta situació de constant deteriorament del nivell de vida imposa la necessitat que, a l'actual fase de negociació dels convenis col·lectius, la revisió salarial sigui un punt essencial, amb l'objecte de mantenir el poder adquisitiu dels sous.*»